

(המשך מעמוד 12)

הבחירות שנערכו בסניף הרמלאי של מק"י, לקראת החגיגה שהיתה צריכה להיות מאור חזרה. אנשי מיקונים-סנה טענו כי לאחר שסיעתם (שנקראה דיעה ב') קיבלה רוב של שני קולות בסניף רמלה, הופיעו במקום שניים מראשי הפלג היריב (דיעה א'), תופיק טובי ואמיל חביבי, שיכנעו את חבריהם להפך את המישמעת המפלגתית, להדיח את מועצת הסניף ולבחור בחודש סניף אחר, על סהרת חבריהם. הם עשו כן. יו"ר ועדת הביקורת, צבי ברייטשטיין, הופיע במקום, הכריז באוזני החברים הנסיעים כי הוא מבטל את תוצאות הבחירות

לאחר שהפילוג הפך עובדה מוגמרת, ניסו שני הצדדים להגיע להסדר שזכה לכינוי דרפילוג בשלום. חברי הוועד ה' מרכזי ניסו למצוא דרך כדי למנוע ריב סביב חלוקת הרכוש. הסביר חבר סיעת מיקונים-סנה: "בהתחלה היה נראה שחלוקת הרכוש תעבור בשלום. הסביר חבר סיעת מרכזי הגיעו להסכם, לפיו תוקם ועדה פאריטטית שתסדיר את חלוקת הרכוש". אבל שעות אחדות לאחר פתיחת הוועידה של אנשי מיקונים, באולם מוגרבי, היה ברור כי גם הפעולה המשותפת האחרונה לא תעבור בשלום. הביקורת החריפה שנמ'תחה על הסיעה היריבה, ההאשמות החרי



ועידת מק"י מיקונים-סנה\* ועידה א', דיעה ב'



ועידת מק"י וילנר-טובי\*\* ועידה ב', דיעה א'

בסניף. תגובת אנשי וילנר-טובי: "לא ניכנס! להתערבות של ברייטשטיין פוגעת בדמוקרטיה המפלגתית".

אותות הסערה שפקדה את סניף רמלה ניכרו היטב בישיבת הוועד המרכזי בתל-אביב. המשתתפים ידעו כי מה שקרה ברמלה עשוי להזרז במסגרת ארצית. כל אחד חיכה בדריכות שהשני יוכיח ראשון את המילה "פילוג".

סנה הזכיר לראשונה את המילה "פילוג", טענו אנשי וילנר לאחר הישיבה. "זה שקר גס", ענו אנשי הפלג היריב, סיפור כי היה זה תופיק טובי שאמר כי לא נותרה שום דרך אחת אלא לקיים שתי ועידות נפרדות. הסביר השבוע חבר הוועד המרכזי מסי-עת מיקונים-סנה: "משה סנה הזכיר את המילה פילוג רק לאחר שתופיק טובי אמר כי בשלב זה אין שום דרך אחת".

עיקש על הירושה, הכוללת את סניפי המפ'לגה שבהם אין רוב בולט לשום צד. רק סביב דבר אחד לא היה קרוב לדאוג, חילוקי דעות: בסאנוי המפלגה. אנשי וילנר-טובי השלימו עם העובדה כי קול-העם, יומון המפלגה, יסאר בידי מיקונים-סנה, כשם שאלה מבינים כי העתון הערבי אל-איתחאד יסאר בידי וילנר-טובי.

הבטאון האידיאולוגי של מק"י, זו הדרך, יסאר כנראה בידי מאיר וילנר, שהוא ה' מו"ל שלו, למרות שאשמו לשעבר, אסתר וילנסקה, המשתייכת לסיעת מיקונים, היא העורכת שלו. קול-העם, שהקדיש עמודים שלמים לכיסוי הוועידה של אנשי מיקונים, התעלם לחלוטין מהוועידה היריבה, לא הזכיר אותה אף במילה אחת.

**מוסקבה שותקת.** צל אחד העיב על שתי הוועידות, גרם כאבי ראש לראשי שני הפלגים. היתה זו השאלה הגדולה, שנישאה השבוע פתוחה: מי משני הפלגים יזכה להכרת מוסקבה?

השגריר הסובייטי, דימיטרי צ'ובאחין, יצא לחופשת מולדת, לא סיעה להבהרת השאלה. אך כל אחד ממנהיגי שתי הסיעות הצהיר בבטחון, בשיחות אישיות, כי הכרת הסובייטי טים מובטחת לאנשיו.

אנשי מיקונים-סנה טוענים כי ההכרה מובטחת להם. הם מסתמכים על החלטה של ועידת המפלגות הקומוניסטיות שנערכה ב-1960 במוסקבה. באותה ועידה התקבלה, לדבריהם, החלטה לפיה צריכות המפלגות הקומוניסטיות בכל ארץ להתאים את עצמן, מבחינת ההרכב הלאומי, ביחס ישר להרכב הלאומי של האוכלוסייה. אנשי מיקונים-סנה טוענים כי לא יתכן שבמדינה בעלת רוב עברי תהיה המפלגה הקומוניסטית בעלת רוב ערבי.

זה גועל נפש, הגיב מאיר וילנר על טענה זו, הסביר כי גודף ממנה ריח של לאומנות. "הם עוד יגיעו רחוק מאוד עם טענות מסוג זה", ניבא.

הוא טען כי הכרת מוסקבה מובטחת לו, הסביר כי בעוד שבחגיגה של מתחריו לא היה אף נציג סובייטי, הופיע בחגיגה של סיעתו המוכיח השני של השגרירות הסובייטית, בחור נציג סוכנות הידיעות טא.ס. "אני לא אומר שזאת הכרה, אבל יש בזה משהו", הסביר.

חבר סיעתו, אמיל חביבי, טען כי אינו מייחס חשיבות מרובה להכרה הסובייטית. "אנחנו צריכים להכיר בהם, ולא הם בנו", הסביר, בהודגשו כי מוקדם עדיין לעסוק בניחושים סביב נושא עדין זה.

**הקרוב האחרון.** הישיבה המשותפת האחרונה של הוועד המרכזי השאירה בפי הנוכחים טעם מר. באחד מרגעיה המתוחים התפרץ אמיל חביבי, קרא לעבר חבר הוועד המרכזי פינחס טובין: "איך אתה מעז לדבר על אחת עמים? אתה גירשת בעבר פועלים ערביים ממקומות עבודתם? טובין החייר כסיד והתאפק, אולם שמואל מיקונים החליט לענות במקומו. "אם אתה לא מצליח למצוא שפה משותפת עם החבר טובין, איך תוכל לדבר עם יהודי שאינו קומוניסט?" הטיח המוכיח הכללי.

כשהתבקש מאיר וילנר להגיב על תקרית זו, טען כי שהה אותה שעה במסדרון, לא שמע את חילופי הדברים. "לא יתכן שהוא לא שמע", טענו אנשי הפלג היריב, "אפילו אם הוא היה במסדרון, הוא היה מוכרח לשמוע, כי כל מי שהיה בבנין שמע את הצעקות שבקעו מן החדר".

"אני לא רוצה להגיב על רכילות מסוג זה, שהולפה עליידי אנשי מיקונים-סנה", נימק אמיל חביבי את סירובו, טען כי הוא מוכן להשיב רק על שאלות רעיוניות. מיישיבה משותפת זו פנו כל המשתתפים איש איש לסיעתו. הפילוג היה לעובדה.

צירי הוועידה של מיקונים-סנה התכנסו ביום הרביעי באולם מוגרבי, הבטיחו למסור את האולם לאנשי וילנר-טובי ביום השישי. כשהגיע מועד המסירה, התערב בעל האולם, טען כי השכיר את המקום למפלגה אחת - לא לשתיים.

הוא הודיע לאנשי וילנר-טובי כי יפקיד את המפתחות בידיהם, רק אם מיקונים יתן לו הסכמה בכתב לכך. מיקונים חתם על השכירות, ואני צריך את אישורו לכל שני נוי", טען.

מיקונים סרב, ואנשי וילנר התכנסו ב' קולנוע אילת ב'יפו. בשני האולמות ניתלו שלטים זהים, שי בישרו לקהל פה ושם, כי זוהי "הוועידה ה-15 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית".

# שלום כהן מדווח על כגי'שות עם ערבים בחו"ל:

**ה איש יושב מולו בשעה תשע ב' ערב בפאריס, היה אצל הראוי בר מדיאן בשעה תשע בבוקר באלג'יר. רצ'ר תי ממנו רק דבר אחד, "סיפר לי, "שיאפ' שר לי לראות את ב'יבלה."**

ב'ישיחי הוא אישיות ערבית ידועה, אחד מיידייה הראשונים של המהפכה האלג'ירית, והכיר את ב'יבלה מן התקופה בה ישב במעצר בצרפת. לאחר נצחון המהפכה, נמ' שכה הידידות בין השניים. ב'ישיחי היה אחד מקומץ של זרים, אשר יכלו לסלפן ישר לב'יבלה, לפי מספר הטלפון הפרטי שלו. למחרת סילוקו של ב'יבלה מן השלטון, טס אלג'יר, כדי לברר מה קרה לידידו ה' מודה. הוא הצליח לקבל רק הבטחות סת' מיות כי הנשיא הקודם חי ובריא. עתה סיפר לי על נסיונו השני, וסיים: "אני משוכנע שב'יבלה כבר נהרג."

★ ★ ★

## בומדיאן חושב אחרת

**כמה רגעים הפסקנו לדבר על אל-ג'יריה, והוא התעניין בנעשה בישראל. האם יגברו פעם קול' לוח ההגיון והשלום בתוכה?**



בומדיאן

בסולם הבעיות של אלג'יריה, עומדת בעיית ישראל באחד השלבים הנמוכים ביר' תר. ההמונים שמעו אך מעט עליה, ואילו המשכילים רואים בה בעייה רחוקה מאוד. אלה גם אלה שקועים בחיפוש אחר פתרון בעיות וקרובות. ב'יבלה היה יוצא דופן. כידידו האינטימי של גמאל עבדאל-נאצר, ראה בישראל גם אויבת שלו; נוסף לזאת, היה משוכנע כי המדינה הציונית היא בסיס קולוניאליסטי מסוכן.

בומדיאן חושב אחרת. טענתו העיקרית נגד ב'יבלה היתה, כי הוא היריב להתעסק בבעיות עולמיות רחוקות, מתוך רדיפה אחרי יוקרה אישית, והזניח את צרותיה ה' מיידיית של ארצו. "קודם כל - אלג'יריה!" היא עתה סיסמתה הרשמית של ממשלתו. הוא גם אינו ידיר אינטימי של גמאל עבדאל-נאצר. להיפך, מאז נעלם ב'יבלה, שורת מתוחות רבה בין השליט החדש לבין נשיא מצרים. על כן, אין כל המרצה שתדחוף את בומדיאן להזדהות עם מטרותיו המקודשות של עבדאל-נאצר - ובחודאי לא בעניין ישראל. ביום בו פגש ב'ישיחי את בומדיאן בפעם השניה, פירסמו עתוני אל-ג'יר את הנוסח הקצר והיבש של הצהרת בומדיאן, כי העם האלג'ירי תומך במאבקו של העם הפלסטיני. אבל בשיחה הפרטית הצהיר בומדיאן: "לא איכפת לי ישראל!"

הוסיף ב'ישיחי באוזני: "אילו היה בישר אל שלטון שרצה באמת בשלום; אילו היה מי שמסוגל ליוזם מיבצע שלום, אפשר היה להפוך את המאגר כולו - תוניסיה, מאור' קו ואלג'יריה - למתחך בין ישראל לבין שכנותיה. אבל, לצערי, תגובת ישראל לקרי' אות בורגיבה אינן מעודדות מחשבה ב' כיוון זה."

★ ★ ★

## הזחם של ב'יבלה

**פאריס פגשתי ידיר נוסף של ב'יבלה. קלוד פו הוא אצל סלביזיה, קיבל את אישור ב'יבלה להסריט סרט עליו. הוא הגיע אלג'יר בראש צוות של מסרי' טים, ליווה את הנשיא במשך 24 שעות. הוא**